ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ALPHONSE DYFAU

ΜΕΤΑ ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ

Μέσα στὸ πολυτελέστατο διαμέρισμα τῆς ὁδοῦ Τέρν, ποὺ κατοικοῦσε τώρα τελευταία, ὑπόψη μόνο γιὰ πρώτη φορὰ ὁ Εὐγένιος Μιρμπώ, ἄρχισε νὰ νοιώθη τοὺς πρώτους φόβους γιὰ τὴν πράξη του. Ὁ ἄνεμος ἔξω φυσοῦσε μὲ μανία καὶ τὰ δέντρα τοῦ κήπου τῆς γειτονικῆς ἐπαύλεως ἐσφύριζαν μ' ἕνα δαιμονισμένο καὶ παράξενο θόρυβο.

Ὁ κ. Μιρμπώ, ἕνας σαραντάρης μὲ κοκκαλιάρικο καὶ κατάχλομο πρόσωπο, ἦταν βυθισμένος σὲ ἕνα σωρὸ μαῦρες σκέψεις. Ἀπὸ καιροῦ σὲ καιρὸ διέκρινε κανεὶς μερικοὺς νευρικοὺς μορφασμοὺς στὸ πρόσωπό του καὶ κάποιο-κάποιο ἀκουγες κανένα βαθὺ ἀναστεναγμὸ ποὺ ξέφευγε ἀπ' τὰ χείλη του. Τὴ χειμωνιάτικη ἐκείνη βραδυὰ ὁ νοῦς τοῦ Μιρμπώ ξαναγύριζε στὸ παρελθὸν καὶ ἦτανε ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ἔνοιωθε νὰ τὸν πολιορκοῦν οἱ μαῦρες σκιὲς τῶν τύψεων.

. . . . . .

Σὰν σήμερα, τὴν 17ην Δεκεμβρίου τοῦ περασμένου χρόνου, ὁ θεῖος τοῦ Γκιλουὰ—ἐκεῖνος ποὺ τοῦ εἶχε ἀφήσει ὅλη του τὴν περιουσία καὶ τὸν εἶχε κάνει ἀπὸ ἕνα φτωχόπαιδο ποὺ ἦτανε, ἕναν ἀπὸ τοὺς πιὸ ξακουσμένους ἑκατομμυριούχους τῶν Παρισίων—εἶχε δολοφονηθῆ ἀπ' αὐτόν... Ναί! ἀπ' αὐτόν!... Ἐπὶ ἡμέρες, ἐπὶ μῆνες, ἐπὶ χρόνια ὁλόκληρα ὁ Μιρμπὼ εἶχε παίξει τὸ ρόλο ἑνὸς καλοῦ καὶ σεμνοῦ ἀνεψιοῦ, ποὺ ὅλα θὰ μποροῦσε νὰ τὰ θυσιάσῃ γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ θείου του... Καὶ ὅμως τὶ ὑποκρισία! Πόσον πονηροὶ καὶ ἐγκληματικοὶ σκοποὶ κρυβόντουσαν κάτω ἀπ' τὰ χαϊδευτικὰ καὶ τρυφερὰ λόγια του...

Ὁ Μιρμπώ, μὴ βλέποντας τίποτ' ἄλλο στὸ πρόσωπο τοῦ θείου του Γκιλουά, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ ἑκατομμύριά του, καὶ μὴ ἔχοντας ὑπομονὴ νὰ περιμένη τὸ φυσικὸ θάνατό του, ποὺ ἴσως θ' ἀργοῦσε πολὺ νὰ ἔλθῃ, ἀποφάσισε νὰ τὸν δηλητηριάσῃ...

Ἐπωφελούμενος τῶν γνώσεων τῆς φαρμακευτικῆς, τὴν ὁποίαν εἶχε σπουδάσει ὅταν ἦτανε ἀκόμη φοιτητής, εἶχε ἀρχίσει νὰ δηλητηριάζῃ ἀπὸ καιρὸ τὸν ὀργανισμὸ τοῦ θείου του, μὲ διάφορα φάρμακα ποὺ τοῦ ἔριχνε κρυφὰ στὸ φαΐ του. Ἔτσι σιγὰ-σιγά, ἔκανε τὸ θεῖο του τόσο ἀδύνατο καὶ ἀσθενικό, ὥστε ὅλοι οἱ γιατροὶ ποὺ τὸν ἐπεσκέφθησαν δὲν μπόρεσαν παρὰ ν' ἀποδώσουν τὴν μεταβολὴ αὐτὴν τῆς ὑγείας τοῦ κ. Γκιλουὰ, σὲ κάποια χρονία καὶ ἀνίατη ἀρρώστεια ποὺ δὲν κατώρθωναν μὲ ὅλες τὶς προσπάθειές των, νὰ θεραπεύσουν. Οὐδεμία ἐλπὶς ὑπῆρχε γιὰ τὴν σωτηρία τοῦ δυστυχοῦς αὐτοῦ ἀνθρώπου καὶ πολὺ σύντομα ἀνεμένετο τὸ τέλος του.

Τὸ πάθος τοῦ χρήματος καὶ ἡ παράφορη ἐπιθυμία νὰ ἀπολαύσῃ ὅσο τὸ δυνατὸν γρηγορότερα τὴν Παρισινὴ ζωή, εἶχαν φέρει τὸν Μιρμπὼ στὸ σημεῖο νὰ πάρῃ αὐτὴ τὴν τρομερὴ ἀπόφαση γιὰ τὸ θεῖο του. Ἢ αὐτὸς ἔπρεπε νὰ πεθάνῃ ἢ ὁ Μιρμπὼ ν' αὐτοκτονήσῃ. Δὲν μποροῦσε νὰ γίνῃ ἄλλοιῶς... Καὶ τὸν σκότωσε!...

***

Αὐτὸ τὸ βράδυ ὅμως, τὴν ἐπέτειο ἀκριβῶς τῆς δολοφονίας τοῦ θείου του κ. Γκιλουά, οἱ τύψεις καὶ οἱ φόβοι δὲν ἄφηναν τὸν Μιρμπὼ νὰ ἡσυχάσῃ καθόλου. Ἔνοιωθε ἕνα παράξενο αἴσθημα φόβου νὰ τοῦ σφίγγῃ τὴν ψυχὴ καὶ τοῦ φαινότανε πὼς ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ θὰ ἔχανε τὴν ἐλευθερία του, θὰ φυλακιζόταν, θὰ χανότανε.

— Ἄ! μπᾶ! βλακεῖες! ψιθύρισε, ἀπότομα καθώς καθότανε. Καὶ σὰν νὰ ἤθελε νὰ δώσῃ κάποιο θάρρος στὸν ἑαυτό του ἐπανέλαβε: Βλακεῖες! Τὶ εἶνε αὐτὰ ποὺ σκέπτομαι!... Αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ τὸ μάθῃ κανείς... κανείς...

Καὶ σχεδὸν ἀμέσως πετάχθηκε ἀπὸ τὴ θέση του καὶ πῆρε νευρικὰ ἕνα ποτηράκι ποὺ ἦτανε στὸ μπουφέ, τὸ γέμισε ροῦμι καὶ τὸ ἔπιε...

— Τὶ ἀνοησίες! ἐπανέλαβε σὲ λίγο.

Καὶ σὰν νὰ ἔνοιωσε μέσα του κάποιο αἴσθημα ἡσυχίας καὶ ἀνακουφίσεως, ἄναψε ἕνα τσιγάρο καὶ ρουφώντας ἡδονικὰ τὸν καπνό του, ἔκανε μερικὰ βήματα στὸ δωμάτιο:

—Ὤ! βέβαια! ἄρχισε πάλι νὰ σκέπτεται! Βέβαια! Δὲν μπορεῖ πειὰ νὰ ἔχῃ κανεὶς φόβο... Κανεὶς δὲν μὲ ἀπειλεῖ. Ὅλα πειὰ τὰ ἔχῃ καλύψει ἡ σιωπή, ἡ λήθη. Ποτὲ δὲν μπορεῖ κανεὶς ν' ἀποκαλύψῃ τὸ φοβερὸ μυστικό...

Ἔξαφνα τὸ ὡρολόϊ τοῦ τοίχου ἐκτύπησε ἐννέα. Τὴν ἴδια ὥρα ἀκριβῶς πρὸ ἑνὸς ἔτους, εἶχε ξεψυχήσει ὁ θεῖος του. Ὁ Μιρμπὼ ἔνοιωσε ἕνα ριγος νὰ περνᾷ ὅλο του τὸ σῶμα. Ὁ ἴδιος φόβος ποὺ τὸν εἶχε καταλάβει πρὶν ἄρχισε πάλι καὶ τώρα νὰ τοῦ σφίγγῃ τὴν καρδιά. Μήπως δὲν ἦτανε ἀρκετὰ ἀσφαλής; Ἄραγε θὰ μποροῦσε νὰ μείνῃ ἀσύλληπτος ὡς τὸ τέλος;...

Ἕνα παράξενο αἴσθημα, ποὺ πρώτη φορὰ τὸ ἐδοκίμαζε, τὸν ἔκανε νὰ πεταχτῇ ἀπ' τὴ θέση του...

— Διάβολε!... Καὶ ἂν ὑπάρχῃ κάποιος ποὺ νὰ ξέρῃ ὅτι..... Τοῦ ἐρχότανε νὰ φωνάξῃ... νὰ κραυγάσῃ.... νὰ κλάψῃ... Τὴν ἴδια στιγμή, ἔτσι καθὼς εἶχε σηκωθῆ καὶ ἔκανε νευρικὰ βήματα κατὰ μῆκος τοῦ δωματίου του, στάσηκε σὰν ἀπολιθωμένος!... Τὸ αἷμα του πάγωσε στὶς φλέβες του καὶ τὰ μάτια του καρφώθηκαν πρὸς τὸ ἀπέναντι σημεῖο ποὺ ἦταν ἡ εἴσοδος τοῦ δωματίου... Ἕνας ἄνθρωπος ψηλὸς καὶ ἀδύνατος σὰν σκελετὸς καὶ ντυμένος κατάμαυρα, στεκόταν ἀκίνητος στὸ κατῶφλι τῆς πόρτας καὶ ἔμοιαζε σὰν ἕνα φοβερὸ καὶ ἀποτρόπαιο φάντασμα. Πίσω του μόλις διακρινότανε ἡ μορφὴ ἑνὸς ὑπηρέτου, ποὺ φαινότανε ὅτι τὸν εἶχε ὡδηγήσει ἕως ἐκεῖ. Ἐπέρασαν μερικὰ δευτερόλεπτα μιᾶς νεκρικῆς σιγῆς. Ὁ Μιρμπὼ μόλις ἀνέπνεε... Ὁ ἄγνωστος χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξη μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης, προχώρησε μερικὰ βήματα καὶ ἄπλωσε τὸ δεξὶ του χέρι στὸ ὁποῖο κρατοῦσε ἕνα σφραγισμένο φάκελλο. Ὁ Μιρμπώ, μὲ μιὰ νευρικὴ κίνηση, ὥρμησε καὶ τὸ πῆρε... Μόλις ὅμως ἔρριξε μιὰ ματιὰ ἐπάνω στὸ περιεχόμενό του, ἔβγαλε μιὰ σριγγιὰ φωνὴ καὶ τὸν πέταξε μακριά, σὰν νὰ τοῦ εἶχε κάψει τὰ δάχτυλα...

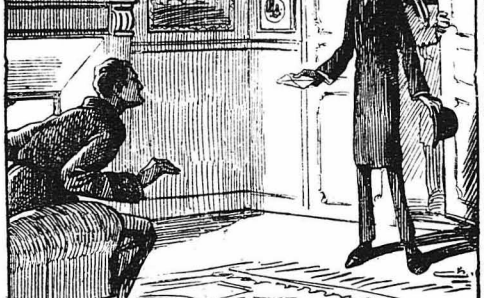

"Ἄπλωσε τὸ χέρι του, στὸ ὁποῖο κρατοῦσε ἕνα σφραγισμένο φάκελλο...

Τὸ ὑπηρετικὸ προσωπικὸ ποὺ ἔτρεξε ἐκείνη τὴ στιγμὴ εὑρῆκε τὸν Μιρμπὼ πεσμένο στὸ πάτωμα νὰ γελάῃ, μ' ἕνα παράξενο καὶ παγερὸ γέλοιο:

— Ὄχι, ὄχι! Δὲν εἶνε ἀλήθεια. Δὲν μπορεῖ νὰ εἶνε ἀλήθεια... φώναζε.

Τὸν μετέφεραν στὸ κρεββάτι του, χωρὶς νὰ μπορέσουν ὅμως νὰ τὸν ἡσυχάσουν. Τὸ ἴδιο ἀλλόκοτο καὶ παγερὸ γέλοιο ἐξακολουθοῦσε ν' ἀκούγεται ὅλη τὴ νύχτα...

Τὸ πρωῒ ὁ γιατρὸς ποὺ ἐκλήθη νὰ τὸν ἐξετάσῃ, διέγνωσε μιὰ ὀξυτάτη παραφροσύνη καὶ συνεβούλευσε τὴν ἄμεσον μεταφορά του στὸ φρενοκομεῖο.

***

Ἂν καὶ πέρασαν ἀρκετὲς ἡμέρες ἀπὸ τότε, κανεὶς ὅμως δὲν ἔμαθε τὴν αἰτία τῆς παραφροσύνης τοῦ δυστυχοῦς Μιρμπὼ καὶ κανεὶς δὲν μπόρεσε νὰ ἐξιχνιάσῃ ὅτι τὸ περιεχόμενο τῆς μυστηριώδους ἐκείνης ἐπιστολῆς, ἀποτελεῖτο ἀπὸ τὶς ἀκόλουθες λίγες φράσεις:

«27 Δεκεμβρίου. Ἡ ἐπέτειος τῆς δολοφονίας μου. Σήμερα θὰ τὰ πληρώσῃς ὅλα ἄθλιε!»

Τὶ εἶχε συμβῇ; Ἐκτὸς ἑνὸς προσώπου, κανεὶς ἄλλος δὲν ἔμαθε ποτὲ τὸ φοβερὸ μυστικὸ τῆς δολοφονίας τοῦ Γκιλουά.

Καὶ ὅμως τὰ γεγονότα διεδραματίσθησαν ὡς ἑξῆς:

Ὁ θεῖος τοῦ δολοφόνου Μιρμπὼ, τὴν παραμονὴ ποὺ ἐπρόκειτο νὰ πεθάνῃ, προαισθανθεὶς τὸ θάνατό του, ἐκάλεσε ἕναν ἀπὸ τοὺς πιὸ πιστοὺς ὑπηρέτας του καὶ τοῦ εἶπε:

— Αὔριο, Ἰάκωβε, αἰσθάνομαι ὅτι θὰ εἶμαι πειὰ νεκρός. Ξέρω πολὺ καλὰ ὅμως ἀπὸ τὶ πεθαίνω. Ἡ αἰτία τῆς ἀρρώστειας μου εἶνε τὰ διάφορα φάρμακα ποὺ μὲ ἀνάγκαζε νὰ παίρνω ὁ ἀνεψιός μου. Τὰ ἔχω μαντέψει πειὰ ὅλα, ἀλλὰ σὲ ἔξοχίζω Ἰάκωβε, νὰ μὴ πῇς σὲ κανένα τίποτε πρὶν νὰ συμπληρωθῇ ἕνας χρόνος ἀπὸ τὴν ἡμέρα τοῦ θανάτου μου. Μόνο τὴν ἡμέρα αὐτή, μὲ τὴν ἐπιστολὴ αὐτὴ ποὺ σοῦ ἀφήνω, θὰ μπορέσῃς νὰ καταγγείλῃς τὴν πράξη τοῦ ἐγκληματίου ἀνεψιοῦ μου, στὴν ἀστυνομία..

Καὶ χωρὶς νὰ μετσβάλλῃ διόλου τὴ διαθήκη του, ὁ κύριος Γκιλουὰ ἀπέθανε, ἀφήνοντας ὅλη τὴν κολοσσιαία περιουσία του, στὸν ἀνεψιό του Μιρμπώ.

Δὲν ἤθελε νὰ συλληφθῇ ἀμέσως μετὰ τὸ θάνατό του, ὁ ἐγκληματίας. Προτίμησε νὰ τὸν κάνῃ νὰ πληρώσῃ τὰ σφάλματά του μόνον τὴν στιγμὴ ποὺ θὰ εἶχε πειὰ πεισθῆ ὁ ἀνεψιός του, ὅτι δὲν ὑπῆρχε κανεὶς φόβος νὰ ἀνακαλυφθῇ τὸ ἀπαίσιο ἔγκλημά του...

Μὰ ὁ ὑπηρέτης δὲν πῆγε κὰν στὴν ἀστυνομία. Τοὔφθασε ἡ τιμωρία τοῦ Μιρμπὼ, ὁ ὁποῖος ἦταν πειὰ τρελλὸς, χωρὶς ἐλπίδα θεραπείας!...

Ἀλφόνσες Ντυφὼ